

Mă doare...

Gabriela Mimi Boroianu

Mă doare

Mă doare lutul țării de pe oase
Iar Dunărea, în ochi îmi stă să plângă
Când frământat mi-e sufletul de-angoase
Ce-l strâng în pumnul lor vrând să mi-l frângă.

Pustiul ce se-adună-n băătăura
Bunicilor, ce ne-așteptau la poartă,
Cu pâinea caldă și învățătura,
Ce-n vorba blândă graiul nostru-o poartă,

Mă doare sângele ce-mi urlă-n vine
Cu furia acelor lupi străbuni,
Când furi ne șterg istoria, vezi bine
Și-ar vrea să ne transforme în păgâni...

Mă doare laptele supt de la mamă,
În el tot neamul meu se răsvrătește
Când dragostea de țară se destramă
Și somnul nepăsării stăpânește.

Câmpiile și verdele pădurii
Și Marea Neagră și cerul înnorat,
Mă doare c-am intrat sub semnul urii
Ce murdărește totul cu păcat...

Mă doare c-am uitat cum se iubește,
Că frații nu mai simt că ar fi frați,
Că peste toate tristețea stăpânește
Popor de-mbătrâniți și de plecați...

Mă doare rădăcina ce nu poate
Curajul să-l hrănească din nevoi
Rămânem doar o nație ce-n coate
Și în genunchi se târâie-n noroi...

de Gabriela Mimi Boroianu

19.09.2015